

— Σαββίδειος διαγωνισμός 1930.

Ἀπὸ τὸν θίασο Παγκρατιοῦ ἐδόθησαν τὰ δύο μονόπραχτα πού βραβεύθηκαν στὸ φετεινὸ Σαββίδειο ἀπὸ τὰ 12 πού υπεβλήθησαν. Τὴν κριτικὴ εἰσήγηση διάβασε πρὶν ἀπὸ τὴν παράσταση ὁ κ. Ἀχ. Κύρου. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τ' ἄλλα στοιχεῖα τῆς, ἦταν γραμμένῃ πολὺ εὐχάριστα καὶ γι' αὐτὸ ὅλη ἡ documentation τῆς ἀκούστηκε μὲ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν κόσμον.

Τὰ δύο ἔργα πού ἐβραβεύθηκαν ἦσαν οἱ « Ἀρραβῶνες τῆς Νάσης » (κομεντὶ μονόπραχτη) τῶν κ. κ. Μιχ. Ἀναστασίου καὶ Βελ. Φρέρη (ἀβραβεῖο) κι' ἡ κωμῶδια « Ἡ κυρία κάνει σπόρ » τοῦ κ. Κροντηρᾶ (β' βραβεῖο).

Καὶ τὰ δύο ἔργα εἶχαν τὰ ἐλαττώματά τους. Ἐν τούτοις παρουσίαζαν τόσα βιώσιμα στοιχεῖα πού ἡ ἐμφάνισή τους ἦταν ἱκανοποιητικὴ καὶ εὐοίωνη. Κατὰ ἓνα περίεργον τρόπο καὶ τὰ δύο εἶχαν γιὰ θέμα τὸν γυναικεῖο ἀθλητισμό. Στὸ πρῶτον ἔργο διαγράφεται ἡ γυναικεῖα διανοητικότης τοῦ

παλιοῦ καιροῦ ἐκπροσωπευομένη ἀπὸ δύο θεῖες γεροντοκόρες καὶ ἡ διανοητικότης τῆς νέας γυναίκας, πού ἐπιδίδεται στὸν ἀθλητισμό, ἔχει καταγγήσει τοὺς τύπους καὶ τὴ σεμνοτυφία, κάνει φίλους ἐλεύθερα κ. λ. π. καὶ πού ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ μιὰ νεαρώτατη ἀνεψιά. Καὶ τίς δύο ὁμως ἀντίθετες αὐτὲς διανοητικότητες ὑπάρχει ἓνα κοινὸ πρᾶγμα πού τίς συνδέει. Ὁ ἔρωτας. Ἐκεῖνο πού ξεχωριστὰ σημειώνομε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο εἶναι ἡ εὐγένεια πού σκορπίζουν οἱ συγγραφεῖς ἀπάνω σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Κι' αὐτὸ εἶναι κάτι πού ἐξαγνίζει καὶ ἡμέρεῦει τὴν ψυχὴ μας, ἀγριεμένη ἀπὸ τὴν προστυχία τῆς ἐποχῆς. Εὐχάριστα ἐπίσης ἀκούστηκε ἡ σύγκριση τοῦ τετραίν τοῦ τέχνις μὲ τὴν παλαιότερα τῆς ζωῆς. Μιὰ μικρὴ φιλοσοφία καθόλου κακὴ. Ἀπαράμιλλη σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἦταν ἡ κ. Ἀντιγόνη Ἀλεξάνδρου πού ἐδημιούργησε τὸν τύπον τῆς γεροντοκόρης μὲ τὰ σβυσμένα ρωμαντικὰ ὄνειρα. Χαριτωμένη ἐπίσης ἡ δ. Ἄννα Σταυρίδη στὸ ρόλο τῆς ἀνεψιάς. Τὸ μόνο κακὸ πὼς ἦταν μιὰ κόπια τῆς Κυβέλης. Γιατὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια τῆς δουλικῆς ἀντιγραφῆς, πού ἔχουν μερικοὶ ἠθοποιοὶ μας; Μήπως προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι στεροῦνται ὁλότελα ἀπὸ προσωπικότητα κι' ἀπορροφῶνται χωρὶς ἀντίσταση ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ πρώτου καλλιτέρου τους καλλιτέχνη; Τὸ ἴδιον θᾶλεγα—μὰ ὄχι τόσο ἀπόλυτα—καὶ γιὰ τὸν κωμικὸ κ. Ματθαῖο πού ἔπαιξε στὸ δεῦτερον ἔργο καὶ πού ἐνῶ ἔχει ἀρκετὸ τάλαντο παρουσιάζει ἐν τούτοις μίμηση τοῦ κ. Χέλμη.

Τὸ δεῦτερον ἔργο « Ἡ Κυρία κάνει σπόρ », πού εἶναι μιὰ σάτυρα τοῦ γυναικεῖου ἀθλητισμοῦ, εἶναι θεατρικώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ ἔχει πολλὰς χοντροκοπιὰς κι' ἓνα ἀσυγχώρητον ἐλάττωμα ὅτι τελειώνει ἀψυχολόγητα κι' ἀντιθεατρικὰ. Ἐκεῖνη ἡ ἐντὸς δευτερολέπτων γνωριμία—ἔρως κεραυνοβόλος—ἀναχώρηση δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ τίποτε. Ἀντίθετα ὁ θεατὴς περιμένει τὴν ἐπιστροφὴ τῆς « κυρίας πού κάνει σπόρ » κι' ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστροφὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ τέλος.